

הנס החלילן

צייר

פרנק אדמס

סיפרה

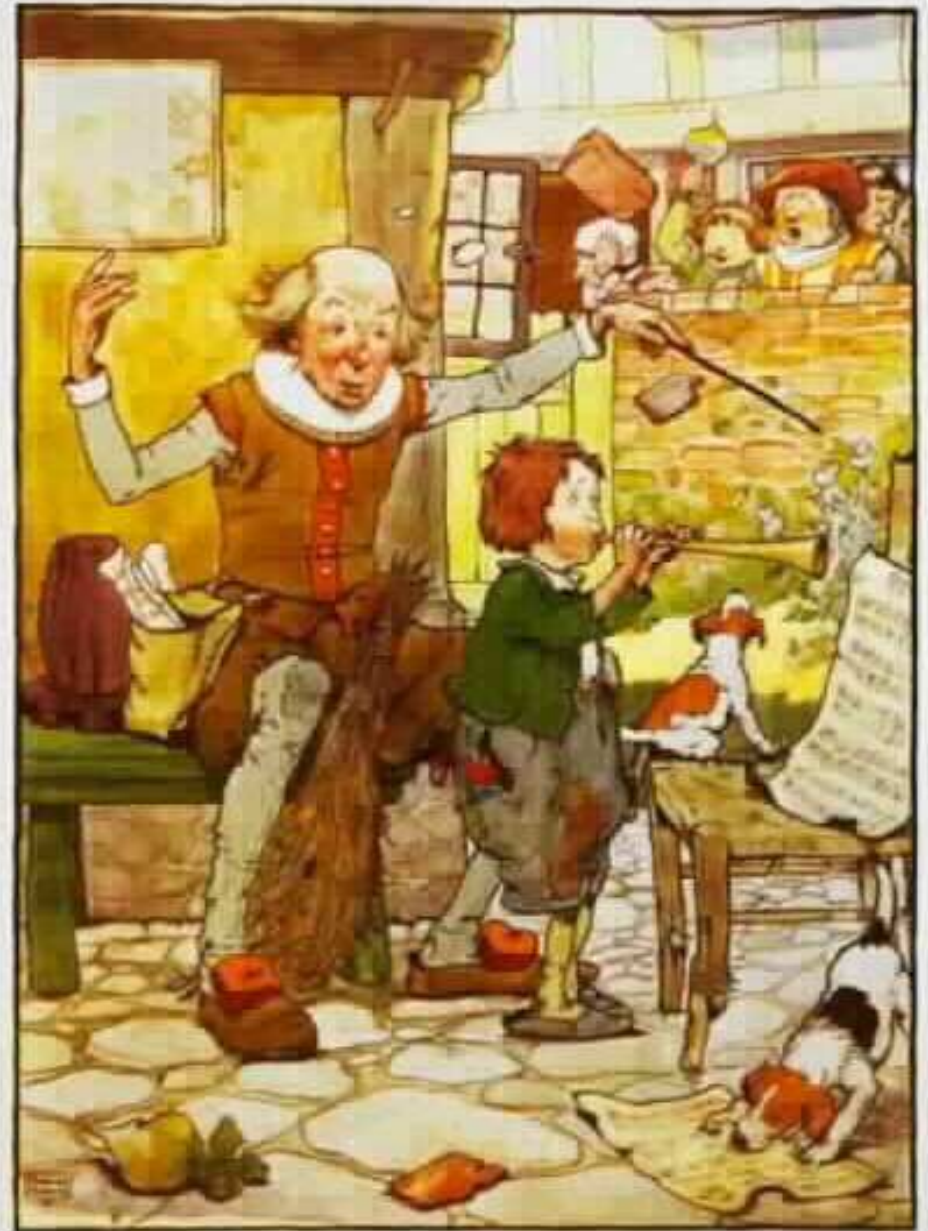
סטורה מאקס

לפי מקור גרמני

משנת 1914

בן נולד לחלילן העירוני ולאישתו.
"איזה ילד נפלא" אמרו ההורים "הוא יהיה
פעם אמן גדול"
מדוע אמרו כך? פשוט. הילד עוד בעריסה,
פעם צלצל בפעמונית, פעם נשף בחליל
קטן, פעם תפף בתוף ובכלל אהב רק
צעצועים שהשמיעו צליל כלשהו.
בעיני כולם מצא הדבר חן כזה ששכחו
מכל. אמא שכחה לבשל, החתול לא תפס
עכברים, הכלב נבח, ואבא אמר "הנס,
הנס, כשרק תצא מהעריסה אתחיל ללמד
אותך מוסיקה, כדי שלא תפריע לעולם כולו
ברעשים שלך."

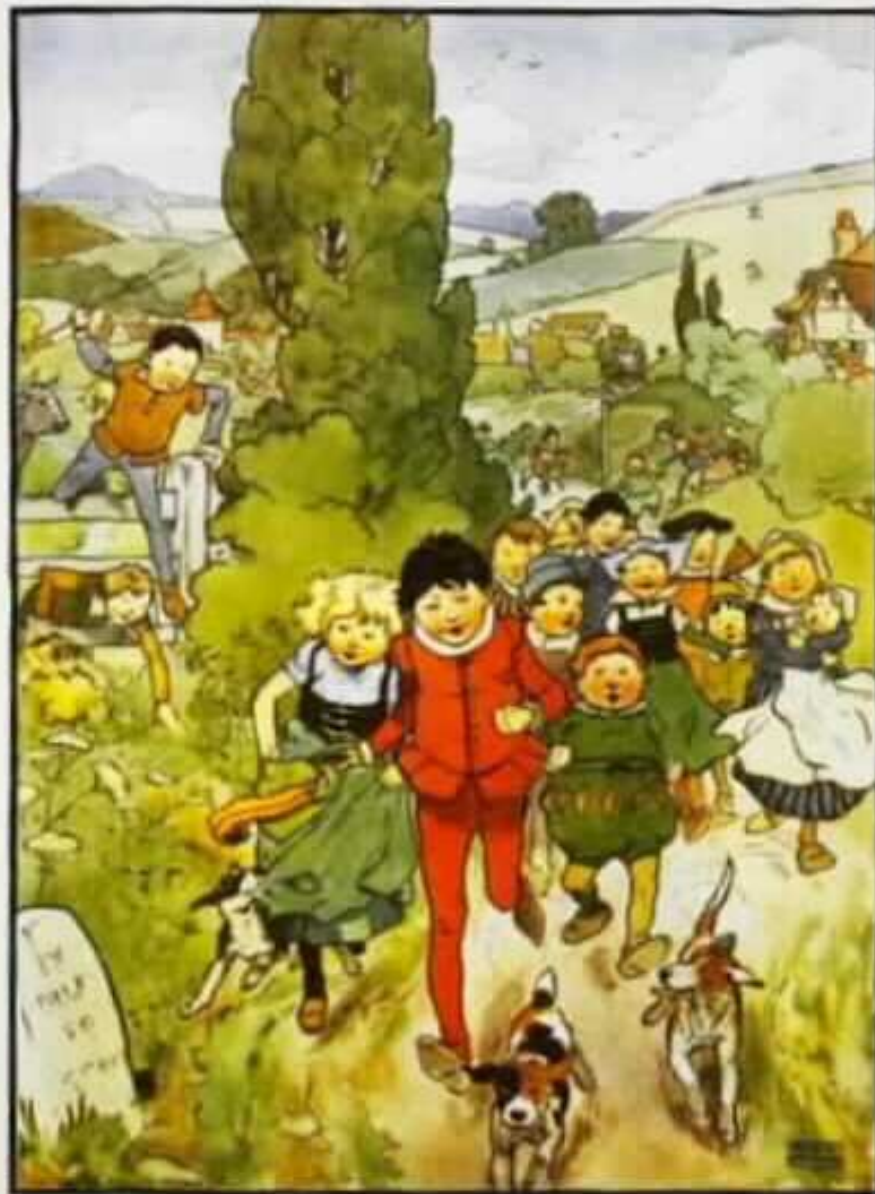

אבל ההתחלה הייתה קשה. למרות שהנס הקטן קיבל שעורי מוסיקה מאביו הוא זייף כל כך שכל השכנים זרקו עליו ירקות ואבנים. מתי שרק הופיע ברחוב הרביצו לו ורדפו אחריו. כך שבסוף הוא שנא אנשים, לא רצה לדעת מהם, לא הסכים ללמוד מקצוע ורק יצא כל יום ליער ושם החליל לא עזב את פיו.

אבל כשהיה כבר נער גדול ראה כי
הארנבות והצבאים באים תמיד לקרבתו
כשהוא מנגן בחליל, והם מקפצים
בשמחה לצלילי המנגינה.
לכן הוא החליט פעם לנסות את הדבר
גם על בני אדם.
בקיץ חלונות בית הספר היו תמיד
פתוחים והוא התקרב לשם והתחיל
לנגן. ופתאום כל ילדי הכיתה קפצו
ממקומותיהם, זרקו ארצה את
המחברות, ולא שמעו יותר בקולה של
המורה אלה רצו אחריו.

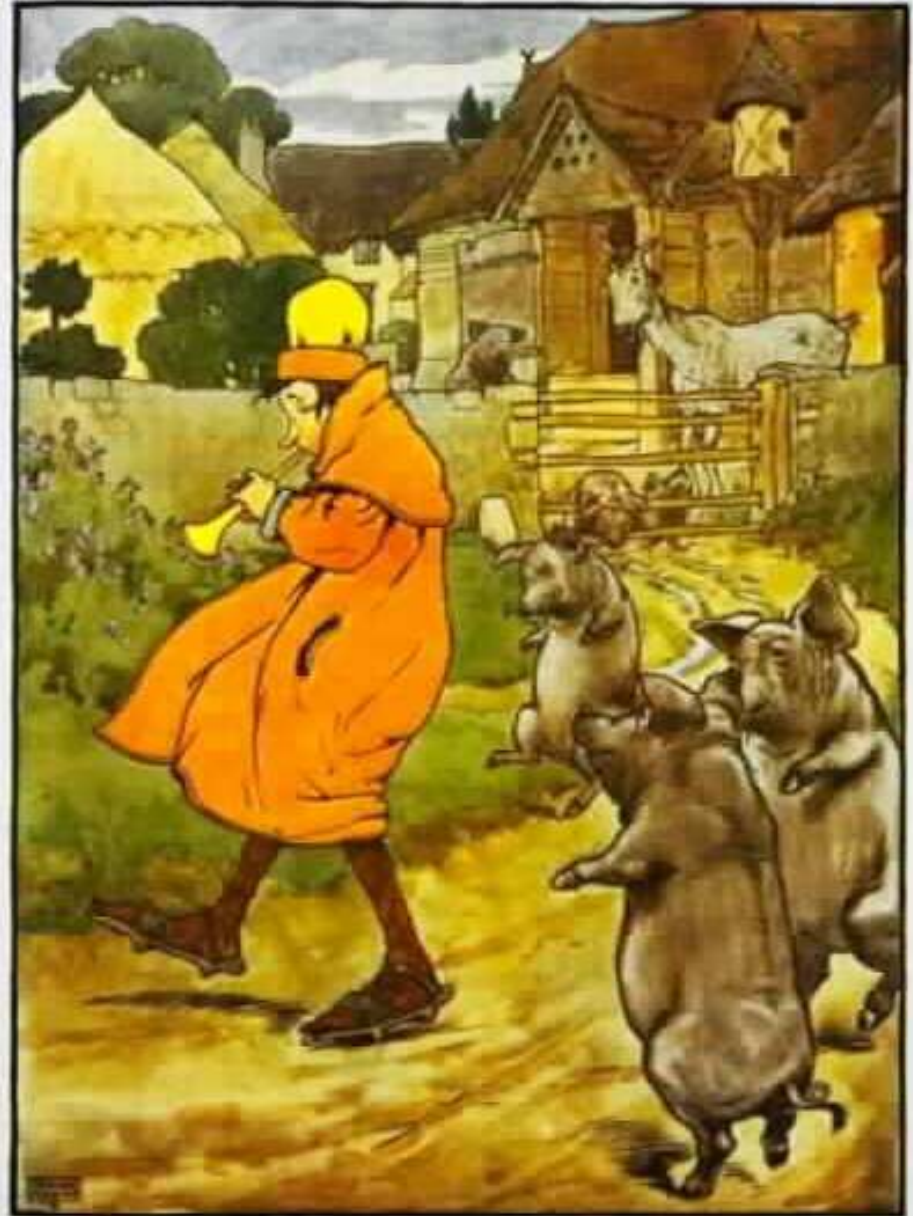

והוא הוביל אותם לאחו ואל הגבעה. וגם
כאשר כבר התעייפו מרוב הריקודים
וקפיצות, עדיין עמדו סביבו והקשיבו
למנגינה.

"אם כך הקטנים, נראה איך יגיבו הגדולים"
צחק הנס החלילן. ולמחרת הוא בא לכיכר
העיר והחל לנגן. ופתאום הרופא, וראש העיר
ועורך הדין שהיו באמצע ישיבה, התחילו
לרקוד. ורקד גם החייט, שוטר הכפר, נשים
צעירות וזקנות, פועלים, כלבים וחתולים.
החגיגה הייתה מטורפת כל כך שאפילו אחרי
שלושה שבועות האנשים התביישו עוד,
כשדיברו על כך.

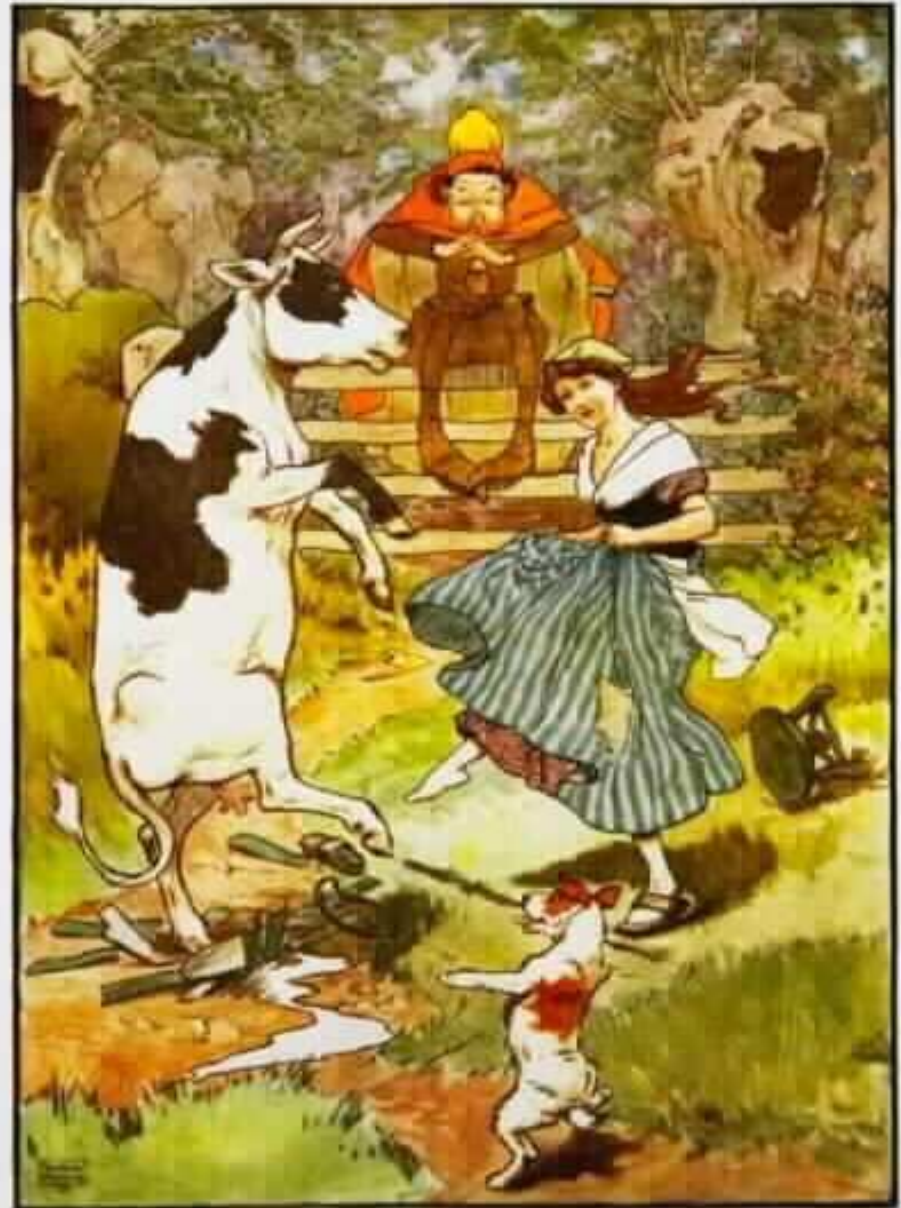

אבל החלילן שמח. "מה לעשות אם ראש העיר אוהב כל כך לרקוד" אמר. הוא ארז את חפציו ויצא אל האיכרים לשדות.

דייג, שרק שמע כמה צלילים של חלילו, עזב את חכתו ואת הדגים והתבלבל כך שהסתבך בחוט החכה שלו.

"קויק, קויק" רקדו החזירים על הרגליים האחוריות שלהם ואפילו סוס זקן זקף את אוזניו כאילו מרוב שמחה מוכן ללמוד ריקוד על חבל.

וכשהנס ראה את מרי היפה שבא לחלוב את הפרה שלה אמר "אעזור לך בחליבה", התיישב על הגדר והתחיל לחלל. וזה היה המראה היפה ביותר, הפרה מצד אחד, הנערה מצד שני וכלב על ידם, רקדו כולם, והנס נשף ונשף עד שכמעט הלחיים שלו התפוצצו. אך כשכבר לא יכול היה לנשוף יותר, דלי החליבה היה מרוסק, החלב שפוך, הפרה והנערה שכבו על הדשא וקיללו זו את זו וביחד את הנס החלילן.

הוא פגש את ברטה השמנה שהחזיקה סל ביצים.

"אולי אנגן לך קצת?" שאל. "למה לא!" ענתה האישה. וכשהתחילה לקפץ בנעלי העץ שלה, עפו כל הביצים מהסל. אף ביצה לא נשארה שלמה! מריחה צהובה על הארץ, מריחה צהובה בסל, הסינור מזהם. לאישה הבוכיה היה מראה איום, כששוב עמדה בשקט.

והנס צחק במלוא פיו "מה זו אשמתי שלא שמת את סל הביצים בצד, לפני שיצאת בריקודים כמו נערה צעירה."

וכך, מלא הנאה התחיל הנס לחזור הביתה.
ובדיוק לפני הבית עבר סוחר עם חמור מלא
כלי בית. פעמון על צווארו של החמור צלצל,
גם כלי החרס צלצלו והסוחר הכריז על
סורתו.

ואז הרים הנס את החליל לפיו וניגן מנגינה
עליזה.

איך שהחמור התחיל לרקוד! הוא קפץ
וניתר הנה והנה כמו רקדן ממש. וכמובן כל
הכלים נפלו והתפזרו על הארץ ונשברו.
הסוחר בכה מרות.

"מה אעשה אם העמסת כל כך הרבה כלים
על גבו של החמור" רצה לאמור הנס. אך
המילים נעצרו בפיו, כי מכל הצדדים
התחילו לרוץ אנשים עם מטאטאים ומקלות
כדי לתת לו מכות, שהגיעו לו בצדק.
זה היה ציד של ממש, כשהנס ברח
והאנשים רדפו אחריו. אפילו לא נשאר לו
כוח לנשום או לנשוף בחליל כדי להרקיד
את הרודפים אחריו.
ובסוף הרי תפסו אותו. וי, איזה מכות הוא
קיבל, איזה מכות! בקושי הצליח להשתחרר
מהם.

יומיים נשאר הנס החלילן ביער. אבל הרעב הציק לו והוא חזר לעיירה. כדי להרוויח את לחמו היה צריך לעבוד אצל האיכרים. וזה היה כל כך טוב שנשאר שם חודשים ושנים. את המכות שקיבל לא שכח מעולם. והעז לנגן בחלילו רק כשביקשו זאת ממנו. וגם אז, רק בחתונות וחגיגות גדולות והוא ניגן כל כך יפה שאיש לא הפסיק לרקוד, כל עוד נשמעה המנגינה שלו. עד היום מספרים בעיירה שלא היה מוסיקאי טוב יותר מהנס החלילן.

